

Boekencafé-serie · 1

ANNE WEST

Vertel mij
Wat

ROMAN

Proloog

‘Zo, dan zal ik je even mooi maken voor de camera, hè? Ik ben Magda.’
De dame van de make-up keek Juul hartelijk aan.

‘Juul.’ Ze wierp een schuine blik op de talloze kwastjes, poedertjes en crèmes in allerlei kleuren die voor haar uitgesteld lagen. Waar was dat in vredesnaam allemaal voor? Magda deed haar een zwart schort voor en begon met een grote kwast haar gezicht te bewerken. ‘En wat kom jij hier vertellen?’ vroeg ze.

‘O, wat over mijn boek,’ zei Juul vaag.

‘Wat is dat dan voor boek?’ Magda leek oprecht geïnteresseerd.

‘Een roman.’

‘Gaaf. Ik ben dol op romans. Mijn favoriete auteur is Evita Victoria. Ken je haar?’

Juul knikte en keek haar via de spiegel aan. Magda was wat ouder, haar donkere haar hing speels om een mooi gezicht met opvallende blauwe ogen. Ze had zomaar een van Evita Victoria’s hoofdrolspelers kunnen zijn. Een hardwerkende, aantrekkelijke vrouw die door toeval tegen de liefde van haar leven aan loopt. Die ze natuurlijk niet direct herkent als de liefde van haar leven, dat ziet ze pas... nou, pak ’m beet, tweehonderd pagina’s en heel wat leuke, grappige en dramatische gebeurtenissen verder.

‘Vind je het spannend om op tv te komen?’ vroeg Magda.

Spannend? Juul wist zeker dat ze dit niet zou overleven. Ze was zo te gast in een van de populairste talkshows van Nederland. Hoe was dat mogelijk? Na alles wat ze gedaan had om zichzelf te verbergen. Straks stonden er camera’s op haar gericht en zag heel Nederland haar

gezicht. Een gezicht dat niet hoorde bij het imago dat haar alter ego had. Dat was, letterlijk, het gezicht van een supermodel. Juul wilde zich er niet langer achter verschuilen. Het werd tijd dat de wereld haar zag. Al was ze bang voor het oordeel van die wereld. Zouden ze haar niet te gewoon, te saai vinden? Ze zuchtte beverig.

‘Maak je maar geen zorgen, hoor. Het is echt niet moeilijk,’ babbelde Magda, die haar zucht kennelijk anders opvatte, verder. ‘Je vertelt gewoon over je boek en je beantwoordt de vragen van Fred en Noëlle. Dan komt het helemaal goed.’

Juul twijfelde daaraan. Hoe hard zouden Fred en Noëlle haar veroordelen als ze haar verhaal deed? Om het nog maar niet te hebben over al hun kijkers, haar lezers.

‘Goedenavond. Ik moest hier zijn voor de make-up?’

Via de spiegel zag Juul een lange, slanke man binnenkomen. Zijn krullende haar sprong alle kanten op en zijn wangen en kin werden bedekt door een dun baardje. Haar hart stond even stil. O nee.

‘Meneer Rademaker, welkom. Zal ik u eerst...’ Magda leek haar meteen vergeten en dat kon Juul haar niet echt kwalijk nemen. Ook zij werd meteen weer aangetrokken tot zijn open, ongedwongen blik.

‘Ben je gek, ik wacht wel.’ De man liet zijn lichtblauwe, bijna grijze ogen op haar rusten. Was hij net zo geschrokken als zij? Ze kon niet peilen wat hij dacht. Wist hij dat ze ook bij Fred en Noëlle zou zitten?

‘Ik ben zo blij dat u er weer bent,’ babbelde Magda onbekommerd verder. ‘Al dat gedoe met die Scott. Ik heb hem altijd al een gluiperd gevonden.’

Alleen Juul zag de pijnlijke trek die even over zijn gezicht trok. ‘Zeg maar Ids, Magda, dat deed je vroeger ook,’ praatte hij luchtig over de opmerking heen.

‘Eh, ja natuurlijk, maar ja, het is ook allemaal wel een beetje raar,’ zei Magda, die even naar woorden leek te zoeken.

‘Ja, het is zeker raar,’ zei Ids en hij keek Juul weer aan. Ze slikte. Hij had het natuurlijk niet over ‘al dat gedoe met Scott’. Hij had het over

het feit dat ze elkaar hier na een halfjaar weer troffen.

Wat had ze hem gemist. Alles aan hem. Dat te lange lijf, zijn volgens hem te grote handen, dat ontembare haar en vooral dat scheve lachje van hem.

‘Dus je gaat met een nieuwe show toeren? Alleen?’ vroeg Magda. ‘Alleen, inderdaad.’

‘Natuurlijk, je hebt die klootzak van een Scott niet nodig,’ zei Magda.

Juul zag hoe Ids diep ademhaalde. De confrontatie met de naam Scott bleef pijnlijk voor hem, realiseerde ze zich. Kon ze maar gewoon opstaan uit de stoel en hem met schort en al stevig omhelzen. Maar dat kon niet meer.

‘Dit is Juul, ze zit ook aan tafel vandaag,’ Magda knikte naar haar.

‘Hallo Juul, leuk kennis met je te maken. Ik ben Ids.’ Hij knikte haar via de spiegel toe. Deed het hem überhaupt wel iets dat hij haar na al die tijd weer zag? Of was hij haar vergeten nu hij terug was in Amsterdam, weer omringd door de bloedmooie vrouwen die nu opeens deden of dat met Scott nooit gebeurd was?

‘Juul komt praten over haar boek,’ deelde Magda Ids onbekommerd mee.

‘Over haar boek,’ herhaalde Ids. Zijn stem verraadde zijn plotse-linge enthousiasme. Hij keek haar even aan en ze begreep meteen dat hij wist wat ze ging doen. Dankzij hem onder andere. Hij had haar zo vaak aangemoedigd deze stap te nemen.

‘Ja, leuk, hè?’ Magda vatte zijn enthousiasme gelukkig heel anders op.

‘Heel leuk,’ zei Ids. ‘Ik denk dat de kijkers Juul en haar boek zullen omarmen.’ Hij keek haar indringend aan, maar Juul sloeg haar ogen neer. Was zij daar maar zo zeker van. Jeetje, juist hij moest begrijpen hoe bang ze nu was. Of nee, waarschijnlijk begreep hij het niet. Het was een van de oorzaken van hun breuk. Zijn wereld, zijn beleving, lag zo ver weg van de hare.

Magda maakte Juuls make-up af en na haar hartelijk succes te hebben gewenst, richtte ze haar aandacht op Ids. Wat Juul betreft hoefde ze echt helemaal niets aan hem te doen. In haar ogen was hij perfect. Hij was geen Ken, zo'n standaard fotomodel dat je in elk blad wel zag. Die mannen met die hoekige, krachtige, perfecte gezichten. Daar was zijn gezicht te mager en onregelmatig voor. Bovendien was zijn baardje slordig en met zijn krullende haardos viel soms echt weinig te beginnen, wist Juul uit ervaring. En hij was lang en oogde daarom soms hoekig en onhandig, wat voor een cabaretier prima was maar voor een model niet. Maar dat kon Juul allemaal niets schelen. Ids' warme grijsblauwe ogen, zijn soms bijna jongensachtige, ondeugende blik, zijn hier en daar ongecontroleerde bewegingen, hij was gewoon echt...

'Lukt het allemaal hier?' Een knappe vrouw van ongeveer Juuls leeftijd kwam het vertrek binnen en Juul kwam weer terug op aarde. Ze herkende haar meteen als Noëlle, een van de twee presentatoren. In het echt was ze nog veel sprankelender dan op tv.

'Ha, Ids.' De vrouw omhelsde hem hartelijk. 'Fijn dat je kon komen.' *Nou, dat vond ze een jaar geleden anders niet*, bedacht Juul. Wat een vreemde wereld was dit toch.

'Geen probleem, hoor.' Juul wierp een blik op zijn gezicht. Was hij de vreselijke afwijzingen nu al vergeten?

'En jij moet Juul zijn?' De vrouw keek haar vragend aan. 'Jij was... eh... nou, vertel dat straks maar.' Ze wist het. Melanie, haar uitgever, had natuurlijk de naam van haar alter ego moeten laten vallen, anders was ze nooit uitgenodigd. 'Oké, nou het wordt hartstikke leuk. Ik ga je wat vragen stellen en je hoeft alleen maar antwoord te geven, that's all.'

En daarna zou haar hele leven instorten en raakte ze misschien voorgoed kwijt wat ze het liefste deed.

'We hebben nog een kwartier. Lukt dat, Magda?'

'Natuurlijk, schat,' zei Magda. 'Onze auteur is klaar en Ids bijna.' Juul keek naar zichzelf in de grote spiegels in de kamer. Shit, ze was

zo heel anders dan Lauren. Zo heel anders dan haar lezers dachten dat ze was. Was het goed genoeg? Ids had haar zo vaak gezegd van wel, daarom was ze nu hier. Maar toch, de twijfel sloeg genadeloos toe. Ze stond besluiteloos in de kleedkamer terwijl Magda een opgewekt gesprek begon met Ids. Een andere vrouw kwam binnen. 'Juul? Zal ik je vast naar de studio brengen?'

Juul knikte en liet zich door de vrouw meenemen.

De studio was veel kleiner dan ze dacht. Op tv leek het een grote ruimte, maar alles stond hier dicht op elkaar. Diverse camera's stonden op de tafel gericht en de vrouw wees haar haar plek. Een geluidstechnicus bevestigde een microfoontje aan haar kleding. Aan het hoofd van de tafel zat Noëlle met haar medepresentator Fred. Shit, ze zat nu dus echt aan de tafel. De tafel waar vele beroemde Nederlanders hun zegje hadden gedaan. De tafel waar straks op social media weer stevig over gediscussieerd zou worden. Wat gingen ze over haar zeggen? Juul kon het wel raden. *Als ik er zo uitzag als zij zou ik me ook verbergen. Ze heeft al die tijd gelogen. Ik ben er klaar mee. Ik koop nooit meer een boek van haar. #lelijk #nergensgoedvoor #cancel.* Kon ze met goed fatsoen nog weg? Ze had dit nooit moeten doen. Ze had het veilige, schattige Boekencafé nooit moeten verlaten en zich voor altijd achter haar alter ego moeten verbergen. Maar het was te laat, de andere gasten, een wetenschapper, een politiek verslaggever en Ids, namen nu ook aan de tafel plaats. De regisseur nam alles even met hen door. Juul voelde een brok in haar keel en slikte manmoedig. Straks kon ze geen woord uitbrengen. En dit was allemaal live. Ze kon dit niet. Ze overleefde dit niet.

'Hé' Ids, die naast haar zat, boog zich naar haar toe. 'Je gaat niet dood, echt niet.' Ze staaarde hem aan. Eindelijk zag ze weer even die liefdevolle, plagende blik in zijn ogen. 'Ik ben zo trots op je,' fluisterde hij.

Ze gloeide bij die woorden. Waarom had hij nog steeds zo'n impact op haar. 'Melanie is niet blij,' bekende ze.

‘Fuck Melanie,’ siste Ids.

‘Liever niet.’

Ids grinnikte, maar werd meteen weer ernstig. ‘Het komt goed, Juul. Echt waar, mensen gaan eindelijk zien hoeveel talent jij hebt.’

‘Attentie mensen, we gaan live in tien...’ De regisseur liep snel om de tafel heen. Ids leunde achterover, weg van haar. Maar hij was vlakbij en om de een of andere reden namen haar zenuwen toch een beetje af. De show begon en Fred en Noëlle stortten zich eerst op de politiek verslaggever, wat Juul de tijd gaf om aan deze bizarre setting te wennen.

‘Tets heel anders nu,’ kondigde Noëlle opeens aan. ‘Velen van u zullen ongetwijfeld deze vrouw herkennen.’ Op de grote schermen in de studio verschenen de gewraakte foto’s van Juuls vriendin Lauren, kat Micky en natuurlijk van model Remco. ‘Dit is de zeer succesvolle auteur Evita Victoria, die met haar romans, maar ook met haar eigen fantastische en romantische leven lezers in vervoering brengt. Evita Victoria was altijd een beetje in nevelen gehuld. En haar fans begonnen zich af te vragen: wie is zij echt? En daarom is Juul van Huffelen hier, want zij kent het mysterie van Evita Victoria als geen ander. Toch Juul?’ Noëlle keek haar vragend aan. Er was geen weg meer terug.

‘Eh ja,’ mompelde Juul, zich opeens nog meer bewust van de mensen aan de tafel die haar nu allemaal verwachtingsvol aankeken. En van de camera’s waarachter nog meer mensen haar bekentenis zouden aanhoren. Waar moest ze beginnen? Hoe moest ze beginnen? Melanie had gelijk. Ze had dit niet moeten doen, ze had verborgen moeten blijven achter Laurens gezicht, achter de glamour en de romantiek van Evita Victoria die zo in schril contrast stond met haar eigen leven. Nu liet ze heel Nederland haar eigen gezicht zien, het gezicht waarvan mensen vroeger, op het schoolplein, zo vaak hadden gezegd dat het lelijk en onaantrekkelijk was, het gezicht dat ze verborgen had willen houden. Maar ze kon niet doorgaan met de leugen, haar verhaal stond al op het punt uit te komen en ze moest haar leven terugpakken. Ook

al zou haar dat haar schrijfcarrière kosten. Ze haalde diep adem. ‘Die foto’s, ze zijn niet echt. Evita Victoria, ze bestaat niet, tenminste, ze is niet de vrouw op de foto’s.’

‘Wie is ze dan wel?’ vroeg Fred.

‘Ik ben Evita Victoria. Ik ben degene die al die boeken geschreven heeft.’ Het bleef voor Juuls gevoel lang stil aan de tafel. Wat zouden ze nu denken? Zouden ze begrijpen waarom ze zich verborgen had achter een model? Voor mensen die niet hadden meegemaakt wat zij had meegemaakt, was het vaak moeilijk te begrijpen. Zij traden de wereld tegemoet met het vertrouwen dat ze overal zonder meer geaccepteerd zouden worden. Dat vertrouwen had Juul niet altijd. Daarvoor was ze in het verleden te vaak afgewezen, te vaak uitgescholden. Natuurlijk, dit was het schoolplein niet, maar zo voelde het wel. Zouden Noëlle en Fred dat begrijpen? Of zouden ze haar veroordelen, haar cancelen en haar boeken in de ban doen? Ze was zo trots op haar verhalen, op haar talent. Schrijven had haar altijd op de been gehouden. Wat als ze ook dat kwijtraakte? In een helder ogenblik zag ze hoe haar pestverleden, haar onzekerheden, haar minderwaardigheidsgevoel haar hier op dit punt, in deze studio, hadden gebracht. Onder tafel greep een hand de hare. Ze keek op in Ids’ ogen. Zijn blik benam haar de adem. Haar onzekerheden hadden al veel kapotgemaakt. Maar het aller, aller, allergergste was dat ze Ids daardoor was kwijtgeraakt.

1

1 jaar eerder

Juul hoefde nooit de wekker te zetten. Het langzaam opkomende verkeersgeraas in de stad vertelde haar precies hoe laat het was. Het begon rond halfzes met een zwak brommend geluid dat naarmate de tijd vorderde steeds duidelijker herkenbaar werd als een hele stoet auto's die naar het werk reden. Als het geluid op z'n hardst werd, zo rond halfacht, moest ze opstaan. Dan was het oude straatje in het Bergkwartier van Deventer nog verlaten. De exclusieve winkeltjes in de straat waren nog dicht, evenals het Boekencafé van haar vriendin Lauren waar ze sinds een jaar boven woonde. Juul opende haar ogen en keek naar het schuine dak boven haar. Een eerste streepje daglicht wurmde zich door het dakraam langs het rolgordijn naar binnen. Ze hoorde de regen op de ruit kletteren. De herfst had echt zijn intrede gedaan. Rillend trok ze het dekbed wat verder op. Ze kon ook gewoon blijven liggen. Er was geen enkele reden voor haar om nu al op te staan.

Ze schoot overeind. Shit, die was er wel. Ze moest vandaag op gesprek bij haar nieuwe uitgever.

Met een diepe zucht duwde ze het dekbed van zich af. Ze hengelde haar dikke, roze ochtendjas naar zich toe en schoot daarin voor ze het te koud kreeg. De grote, witte konijnenpantoffels aan haar voeten waren geen gezicht, maar wel lekker warm. Ze stommelde naar de deur die toegang bood tot een smalle trap die naar het café leidde. In de schaduwen van het schemerlicht dat in het café hing zag ze de boe-

kenkasten staan, vol met nog te ontdekken verhalen. Op de mat voor de deur lag een slordig stapeltje zompige kranten, nat van de regen. Ze pakte ze op en sleepte zich weer naar boven, waar ze de kranten op haar salontafel uitspreidde. De koppen stemden haar niet echt vrolijk. *Oorlog duurt voort, Prijzen blijven onverminderd hoog, Duo onder vuur: dumpst Ids Scott?* Ze zette haar waterkoker aan en plofte even later met een kop thee op de zachte, doorgezakte derdehands bank en pakte een van de kranten op. Ze kon natuurlijk ook gewoon de tv aanzetten om het nieuws te horen, maar Juul had een vast ochtendritueel. Ze wilde zo veel mogelijk prikkels buiten houden om straks goed te kunnen schrijven. Hoewel ze straks dus naar de uitgever moest.

‘Hallo?’ Laurens stem schalde van beneden over de trap naar boven.

‘Kom maar boven!’ riep Juul. Ze hoorde de trap vervaarlijk kraken. Ze moesten hier echt iets aan gaan doen. Straks stortte de hele handel nog naar beneden. Lauren stapte stralend de loft in, een zak verse broodjes in haar handen. Zoals altijd zag ze er weer uit als het model dat ze ooit was: mooi, slank, met golvende haren en grote, opvallende ogen. Juul was zich opeens erg bewust van haar verschoten ochtendjas, piekhaar, fletse gezicht en vooral van de belachelijke konijnenpantoffels. Die zou Lauren echt nooit dragen. Had ze zich maar eerst aangekleed voor ze hier op de bank plofte.

‘Hier heb je vast trek in. Ze zijn nog warm.’ Lauren liep naar de keuken om boter te pakken alsof ze hier helemaal thuis was, en dat was ze in feite ook want de loft was van haar.

‘Lekker,’ zei Juul gemeend.

‘De bakker gaat voortaan de broodjes voor het café leveren en hij wil ook wel gebak brengen. Maar ik denk meer aan homemade gebak, door mijzelf gebakken dus. Denk je dat ik dat moet doen?’ Lauren draaide zich vragend naar haar om.

‘Je bakte vroeger constant,’ zei Juul.

‘Dat is lang geleden, voordat elke koolhydraat me een schuldgevoel opleverde.’

‘Je was er een kei in,’ herinnerde Juul zich.

Lauren haalde haar schouders op. ‘Ik was een kind toen.’

‘Waarom ga je niet eens op een bakcursus of zo?’ vroeg Juul. ‘Om je kennis op te frissen.’

‘Ja, dat raadde Thomas me ook al aan.’

‘Thomas?’

‘De bakker.’ Lauren besmeerde de broodjes royaal met boter en kwam naast haar op de bank zitten. ‘Hij heeft me een bakcursus aangeraden voor professionals en die ga ik volgen.’ Ze rook naar lente, bedacht Juul, en haar haar zweefde om haar gezicht alsof er nog steeds een ventilator op haar gericht stond.

Even genoten ze in stilte van de broodjes.

‘Oké,’ mompelde Lauren ten slotte met volle mond. ‘Wat doe je aan vandaag?’

‘Geen idee.’

‘Kom op, Juul, je hebt twee weken de tijd gehad om daarover na te denken. Je moet wel een verpletterende indruk op die vrouw maken.’

‘Waarom? Ze kan gewoon de cijfers erop naslaan, dan weet ze genoeg. Ik verkoop, zij blij, wat moet ze nog meer weten?’

‘Nou ja, het is toch netjes dat ze kennis wil maken met haar gevierde bestsellerauteur.’

‘Ik ben niet echt een bestsellerauteur.’

‘Maar wel bijna.’

‘Carl en ik spraken elkaar altijd telefonisch. Ik heb gewoon het gevoel dat ik op keuring moet komen.’ Juul kon dat onheilspellende gevoel maar niet van zich afzetten. Sinds Melanie het uitgeverfonds had overgenomen veranderden er dingen. Subtiel, maar toch. Ze wist van een collega-auteur dat die uit het fonds was gezet. Zou haar hetzelfde overkomen? Net nu ze een beetje kon leven van haar boeken en verhalen? En wat moest ze dan gaan doen? Zou een andere uitgever interesse in haar boeken hebben?

‘Oké, kom mee.’ Haar vriendin sprong op en trok haar mee naar de

kledingkast. Ze zag Laurens gezicht meteen betrekken. Vlug ging ze door de kleding, spijkerbroeken en truien, heen. ‘Heb je dan helemaal niets nieuws gekocht?’

‘Voor een afspraak met mijn uitgever? Nee, natuurlijk niet,’ zei Juul geïrriteerd.

‘Dit kan niet,’ zei Lauren. ‘Je moet er wel een beetje uitzien als Evita Victoria.’

‘En hoe ziet Evita Victoria er volgens jou dan uit?’

‘Niet zo.’ Lauren wuifde haar totale garderobe weg.

‘Nee, Evita Victoria is in de ogen van mijn lezers een bloedmooie, succesvolle vrouw met een leuke vriend en het uiterlijk van een model. Wat je me ook aantrekt, ik zal nooit aan dat beeld kunnen voldoen.’ Het was destijds Carls idee geweest onder een pseudoniem te publiceren, een klinkend pseudoniem, passend bij de romantische boeken die Juul schreef. Haar eigen naam, Juul van Huffelen, riep nou niet direct romantische gevoelens op, dat begreep ze toen zelf ook wel. En zo was Evita Victoria ontstaan, een naam op de kaft van haar boeken, niet meer dan dat voor Juul, maar voor sommige lezers school achter die naam een heel leven dat Juul helemaal niet had.

‘Je moet eens ophouden met jezelf zo naar beneden halen. Zorg dat je over een uur klaarstaat, dan gaan we even wat winkels af.’

‘Nee, Lauren, daar heb ik echt geen zin in.’

Lauren keek haar streng aan. ‘Die Melanie moet goed beseffen dat ze met jou een goudmijntje in handen heeft en dat gaan we haar laten zien.’

‘Maar...’ begon Juul. Lauren luisterde al niet meer. Ze stond al halverwege de trap.

‘Ik zie je over een uur.’

Juul plofte weer op de bank en sloeg een van de kranten open. ‘MeToo-schandaal nekt duo’. Een grote foto van een lange man met krullend haar en grijsblauwe ogen trok meteen haar aandacht. Naast hem stond een wat kleinere, gespierde, blonde man met opvallende

groene ogen. Ze had van hen gehoord, ze hadden een succesvol programma op tv. Nou ja, niet lang meer zo te lezen. Ze sloeg de krant weer dicht. Kon ze nog terug naar bed? Ja, natuurlijk. Ze had nog een uur en schrijven lukte met zo'n vol hoofd toch niet. Ze gooide haar badjas uit, schopte de konijnenpantoffels weg en dook weer onder het dekbed. Ze pakte haar telefoon van het nachtkastje en scrollde langs het nieuws en wat berichtjes. O, ze had een berichtje op de datingsite waar ze lid van was. Schielijk keek Juul om zich heen alsof er iemand in haar bed was die mee kon lezen. Het feit dat haar bed akelig leeg was, was juist de reden dat ze lid was geworden van die site. Nieuwsgierig opende ze het berichtje. Het was van ene Mark. *Hé, Juul. Ik las je profiel en ik denk dat we wel wat gemeen hebben. Zin om een keer te chatten?*

Ze bekeek Marks profiel. Wow, wat een leuke vent. Met een stralende lach keek hij de camera in. Grappig. En inderdaad, net als zij, hield hij van buiten zijn, stevige wandelingen en een klimwand op z'n tijd. Ze beet op haar lip. Haar vingers zweefden boven de toetsen. Toen drukte ze zijn bericht weg om het meteen weer tevoorschijn te halen. Jemig, ze kon toch wel even chatten? Dat was veilig. Als het op niets uitliep, was er niets aan de hand. Toch kon ze de weerstand die ze voelde niet onderdrukken. Of was het angst? Ze wist het niet goed. Ze was een passieve gebruiker van de datingsite. Zelf mannen benaderen, deed ze niet, durfde ze niet. Maar als er dan eentje haar benaderde, was het ook weer niet goed. Wilde ze nou een leuke vent ontmoeten of niet? Dan moest ze op date, dan moest ze zich openstellen voor de persoon tegenover haar. Wat zou hij van haar denken? Was ze wel goed genoeg? Nee, ze kon het niet. Niet nu en zeker niet vandaag. Het feit dat ze vandaag haar nieuwe uitgever ging ontmoeten, bezorgde haar al meer dan genoeg stress. Schrijven was haar leven. En het ging steeds beter. Inmiddels kon ze zelfs van haar boeken leven. Toegegeven, dat was wel alleen omdat Lauren haar hier gratis in de loft liet wonen op voorwaarde dat ze op drukke tijden

bijsproming in het Boekencafé. Extra inkomsten zouden misschien wel welkom zijn, maar Juul huiverde voor alles wat haar zichtbaar maakte. Carl had wel eens geopperd dat ze lezingen kon gaan houden of als schrijfdocent kon gaan werken. Maar het idee dat er mensen bewust naar haar keken, schrok haar af. Al die ogen die op haar gericht waren, zouden ervoor zorgen dat ze zou gaan stotteren, domme dingen zou zeggen en zo rood aan zou lopen dat een tomaat er nog vaal bij af zou steken. Net als vroeger op school, toen er tijdens haar spreekbeurten gefluisterd en gelachen werd. Niet om wat ze zei, maar om wie ze was. Genadeloos werd ze geobserveerd, zodat ze bij elke futiele misstap die ze maakte weer de grond in geboord kon worden. Ze ging nog liever zonder zuurstof en zonder sherpa de Mount Everest op dan weer in dat soort situaties terecht te komen. Dus moest ze het echt van haar boeken hebben. Dat zou Melanie toch niet van haar afnemen?

‘Ben je klaar?’ Laurens stem schalde door de loft.

Shit! Juul sprong uit bed en rende naar de piepkleine badkamer. ‘Geef me een minuutje.’ Ze sprong onder de douche en er weer uit en schoot in haar spijkerbroek met wijde trui. Zonder een blik in de spiegel te werpen haalde ze wat wax door haar korte haren en liep naar Lauren toe die op de bank was gaan zitten.

‘Je was weer in bed gaan liggen,’ zei ze beschuldigend.

‘Ik had een berichtje op de datingsite.’

‘O, leuke vent?’

‘Ja.’

‘Wow, heb je een afspraak gemaakt?’

‘Nog niet.’

‘Waarom niet?’

‘Weet ik niet. Kunnen we het ergens anders over hebben?’

‘Juul!’ Lauren keek haar dreigend aan. ‘Dit heb ik eerder gehoord.’

‘Straks kom ik nog te laat bij Melanie.’

‘Melanie geeft romantische boeken uit, dus ze zal wel begrijpen dat liefde voorgaat.’

‘Jij gaat wel heel snel.’

‘Die leuke vent kan zomaar de ware zijn,’ zei Lauren streng.

‘Ach, ik weet het niet.’

‘Wat weet je niet?’

Juul haalde haar schouders op. ‘Ik vind het gewoon doodeng. Mannen zijn soms gewoon klootzakken en ik weet niet of ik ooit zover kom dat ik ze kan vertrouwen.’

‘Geloof me, dat begrijp ik.’

‘Voor mannen draait alles om uiterlijk en ik ben gewoon bang dat als die Mark, zo heet hij, mij in het echt ziet, hij net zo reageert als toen...’

‘Dat was toen en ik denk dat als Mark jou in het echt ziet, hij snel door zal hebben hoe lief, grappig en leuk je bent.’

‘Denk je?’ Juul wilde dat ze dat kon geloven. Ze had een miserabele datinggeschiedenis die vooral bestond uit talloze afwijzingen. Het feit dat Mark, met zijn guitige, brede lach, haar benaderde, maakte haar niet enthousiast, zoals misschien zou moeten, maar vervulde haar juist met wantrouwen. Wat zag hij in haar?

‘Duh, want dat is wat je bent.’

‘Mannen willen een supermodel, een Gisele Bündchen, een rondborstige, supervrouwelijke vrouw met een gezicht dat op de cover van *Vogue* kan staan. Zo iemand als jij dus eigenlijk.’

Laurens gezicht betrok. ‘Mannen die alleen daarom iets met mij willen, houd ik ver op afstand.’

‘Weet ik, dus waar is jouw vriend die jou ziet om wie je bent en niet kwijlt op dat goddelijke uiterlijk van je?’

‘Ja, oké, ik begrijp je punt, maar die Mark is dus in je geïnteresseerd. Hij vindt je blijkbaar leuk genoeg, anders zou hij je geen berichtje sturen. Dus pak de koe, of beter de stier, bij de horens.’

‘Misschien.’

‘Weet je wat, als we toch een outfit gaan kopen om Melanie te imponeren, kopen we er ook gelijk een om Mark te overtuigen dat

hij de rest van zijn leven met jou door wil brengen.’

‘Dat wil hij ook vast wel, in de friendzone.’

Lauren lachte. ‘Nou, dan kunnen wij altijd nog gewoon gaan samenwonen met een heleboel katten,’ zei ze. ‘Maar eerst gaan we die Melanie van haar sokken blazen. Kom op.’ Ze sprong op en trok Juul mee naar de trap.

Even later liepen ze in de gezellige stad. Het was nog rustig, de winkels waren net open. In de etalages hadden de vrolijke zomerkleuren plaatsgemaakt voor de donkere tinten van de herfst. Hier en daar ontwaarde Juul zelfs al een minieme kerstversiering, nog onopvallend, alsof de winkeleigenaar zich schaamde voor zijn vroege kersthousiasme. Lauren had duidelijk een plan, want ze loodste Juul naar een wat kleinere kledingwinkel in een van de zijstraatjes.

‘Ben je gek,’ siste Juul toen ze naar het prijskaartje aan een van de kledingstukken tuurde. ‘Dat kan ik me niet veroorloven.’

‘Natuurlijk wel. Jij gaat straks als bestsellerauteur goud verdienen.’ Lauren keek haar even kritisch aan en pakte toen het een en ander uit de kledingrekken. ‘Hier, pas dit.’

Juul bekeek de chique, sexy jurk. ‘Dat staat mij niet.’

‘Doe het toch maar.’ Lauren duwde haar een pashokje in.

Langzaam kleepte Juul zich om. Pas toen ze de jurk aan had getrokken wierp ze een blik in de spiegel. Daar stond ze dan, mager, zonder rondingen, met een grof gezicht en korte haren. Heel oude mensen en jonge kinderen spraken haar wel eens aan met ‘meneer’. En hoewel dat pijn deed, kon ze het goed begrijpen als ze naar haar spiegelbeeld keek. Daar stond een onzijdig, niet bijster aantrekkelijk iemand. Hoewel de kleding haar figuur strak deden uitkomen, was het ook duidelijk dat er van een decolleté geen sprake was en dat ze zonder heupen leek te zijn geboren. En dan was er nog haar gezicht, dat er boven deze kleding al helemaal jongensachtig en oninteressant uitzag. Deze jurk paste echt niet bij haar. Hij hing als een uitgezakt gordijn om haar heen. Ze zag eruit alsof ze iets nastreefde wat ze nooit

kon zijn. Ze rukte de jurk uit, even niet denkend aan het prijskaartje dat eraan hing en smeed hem bijna het pashokje uit. ‘Dit is niets.’

‘Dit zou Evita Victoria dragen,’ zei Lauren.

‘Oké, dan ben ik officieel fucked, hè?’ Juul voelde een onverklaarbare woede in zich opkomen al wist ze niet precies waarop of op wie ze nu kwaad was.

Lauren staarde haar even peinzend aan. ‘Wacht hier.’ Ze griste de jurk van de vloer en verdween de winkel in. Juul sloot het gordijn van het pashokje en staarde somber naar haar beeltenis in de spiegel. Het was op momenten als deze dat ze de stemmen op het schoolplein weer hoorde. *Lelijk! Gedrocht! Jij krijgt nooit een vriendje.* En tot nu toe hadden ze in dat laatste gelijk gehad.

Het gordijn ging open en Lauren hield triomfantelijk een setje kleding omhoog. ‘Probeer dit.’ Het setje bevatte een grijze, wijde, maar elegante broek, een witte, ruime blouse en een vest. Zonder al te veel verwachtingen deed ze de kleding aan en bekeek zichzelf opnieuw in de spiegel. De ruime kleding viel mooi om haar heen en verborg tactisch dat ze niets had om te verbergen. Ze voelde zich opeens elegant en haar ogen straalden haar tegemoet. Onwillekeurig verspreidde zich een glimlach over haar gezicht. Dit stond eigenlijk best leuk. Ze deed het gordijn open.

‘Dit staat je geweldig.’ Lauren klapte in haar handen van enthousiasme.

‘Ja, dit ben ik.’

‘Precies.’

‘Alleen.... O, shit, Lauren. Dit is echt niet Evita Victoria.’

‘Hoe weet jij dat nou? Er is niemand die weet hoe Evita Victoria eruitziet.’

‘Lezers hebben daar een bepaald beeld bij.’

‘De tijd van Barbara Cartland is allang voorbij, hoor.’

‘Dat je haar nog kent.’ Juul dacht aan de zeer succesvolle Britse romanschrijfster die altijd en immer in het zuurstokroze gekleed ging.

Fuck, dat nooit. Hoewel, als haar dat hielp net zoveel te verkopen als Cartland, dan was het misschien toch het overwegen waard.

‘Ik heb meerdere boeken van haar in het café en die worden nog steeds veel gelezen. Ze heeft meer dan een miljard boeken verkocht. Meer dan een miljard! Dat gaan we voor jou ook bereiken.’

‘We? Ga jij ook meeschrijven dan?’

‘Nee, maar ik help je Melanie te overtuigen dat jij de beste auteur van Nederland bent. Wat zeg ik, van de wereld.’

‘Tuurlijk.’ Juul keek nog een keer in de spiegel. ‘Melanie moet het hier maar mee doen.’ Ze dook het pashokje weer in. ‘Mijn boeken moeten voor zich spreken.’

‘Dat doen ze ook. Ik begrijp niet dat je nog steeds niet echt bent doorgebroken.’

‘Nee, ik weet het. Het is frustrerend.’ Ze kleepte zich weer snel om en stapte met de nieuwe kleding het hokje uit. ‘Oké, ik neem dit en dan ophouden met zeuren.’

Lauren grinnikte. ‘Je gaat me dankbaar zijn.’

‘Ja hoor. Kom op. Laten we nog even een bakkie doen. Heb je nog tijd?’

‘Het café moet zo open, maar goed, even snel dan.’ In hoog tempo liepen ze terug naar het Boekencafé. Juul drukte op de lichtknoppen waardoor de volledige schat aan boeken, die hadden gewacht in het schemerduister, nu volledig zichtbaar werd. Zoals altijd moest Juul zich bedwingen zich niet op een boekenkast te storten om kaften te lezen. Lauren dook meteen achter haar enorme luxe, super ingewikkelde koffiezetapparaat. Daar kwam van alles uit, van gewone koffie tot allerlei tropische en Italiaanse varianten. Lauren was er trots op. Juul zelf had niets met het apparaat. Steeds als zij het aanraakte, begon het verdacht te sputteren en soms schee het er zelfs helemaal mee uit. Maar de rest van het Boekencafé vond ze helemaal geweldig. Langs de muren stonden stellages tot aan het plafond vol met tweedehands, derdehands en nog veel oudere boeken. In het midden van het café

stonden grote tafels waarop allerlei tijdschriften lagen. Om de tafels stonden allerlei soorten stoelen, van luie fauteuils waar je uren in kon bivakkeren tot kale, harde stoelen die geschikt waren om aan de tafel te werken. En de bijna antieke posters aan de muur met de aankondigingen van al lang vervlogen optredens van auteurs en acteurs vertelden elk een heel eigen verhaal. Heel het interieur schreeuwde uit dat je nu maar beter meteen kon gaan lezen, anders miste je echt wat. Om de een of andere reden hadden al die boeken hetzelfde effect als de talloze mogelijkheden van het mobiele netwerk. FOMO, Fear Of Missing Out. Juul had zeker last van FOMO als ze hier zat. Ze wilde echt alles lezen. De bar was van donker eikenhout en moest nodig vervangen worden, erachter was de deur naar de kleine, vervallen keuken. Maar het allerleukste was de opvallende deur aan de zijkant tussen twee grote boekenstellages. Er hing een oud lichtbord boven waar in rode letters het woord ‘Theater’ stond, en leidde naar het kleine theatertje ‘Kijk mij’, dat bij het pand hoorde. Juul wist dat Lauren niet echt wist wat ze met het theatertje moest. Soms kwam er een auteur een lezing geven en heel soms huurde een lokaal gezelschap het af om te oefenen of om een voorstelling te geven, maar verder stond het theater eigenlijk leeg.

‘Hier.’ Trots zette Lauren een mooi glas vol koffie en een schijfje sinaasappel op de rand voor haar neer. ‘Latte macchiato met sinaasappellikeur. Een nieuw recept.’

‘Wow, je begint al een echte barista te worden,’ zei Juul.

‘Ik vind het zo leuk om te doen,’ glunderde Lauren. Juul nam een slokje en liet zich verwarmen door de heerlijke smaak van koffie en sinaasappel.

‘Dit is superlekker.’

‘Ja, hè.’ Lauren plofte naast haar neer aan de grote tafel. ‘Maar lekkere koffie alleen is niet genoeg. Tosti’s en belegde broodjes maken lukt me wel, maar ik wil ook een paar heerlijke zoetigheden op mijn kaart. Ik hoop dat ik dat leer op die cursus. En Thomas zegt dat hij me ook wel dingen wil uitleggen.’

‘Wow, les van een echte bakker.’

‘Ja, we zouden natuurlijk meer kunnen gaan samenwerken. Ik ben al blij dat hij dagelijks vers brood gaat leveren. Dat kan ik gebruiken als reclame: vers brood van de lokale bakker.’ Het viel Juul op dat Laurens ogen straalden als ze het over brood en gebak had. Of straalde ze omdat ze het over de bakker had?

‘Tja, tijdens het lezen wat kunnen eten is wel lekker,’ vond Juul.

‘Eerst dacht ik dat er alleen maar studenten zouden komen en die hebben weinig te besteden, maar er komt ook een heel ander publiek.’

Juul knikte. Nog steeds was ze enigszins verbaasd over de snelgroeïende populariteit van het café. Er was geen laptop of scherm te vinden, het café leek een eiland zonder moderniteiten als social media of oplaadpunten voor de telefoon, kortom niet iets wat jongeren zou moeten trekken. En toch zaten ze er dagelijks in groten getale, neuzend in de talrijke boeken of bladerend in tijdschriften. Maar ook ouderen vonden steeds meer hun weg naar het café, waar ze in een fauteuil de tijd weglazen.

‘Jeetje, straks moet ik echt personeel gaan inhuren,’ zei Lauren.

‘Echt personeel, en wat ben ik dan?’

‘Je begrijpt wat ik bedoel. Bovendien denk ik dat jij beter andere dingen kunt gaan doen, zoals nog meer schrijven.’

‘Maar ik moet ook meer inkomsten zien te krijgen, Lauren. Ik kan niet eeuwig hier in die loft blijven wonen.’

‘Van mij mag je, hoor.’

‘Jaja.’ Juul wilde het niet toegeven, maar stiekem was ze jaloers op het mooie appartement aan de IJssel waar Lauren woonde. Een huis zoals bij een volwassen vrouw paste. Natuurlijk was het nogal misleidend zichzelf te vergelijken met Lauren. Zij had tonnen verdiend met haar modellencarrière en had al dat geld gespaard om het vervolgens te investeren in dit café en in haar appartement aan de IJssel. Heel veel andere vrouwen van Juuls leeftijd waren waarschijnlijk gewoon aan het sappelen, net als zij. En bovendien was de loft een

flinke vooruitgang met de plek waar ze vandaan kwam: een kamer in een studentenhuis waar ze minstens tien jaar ouder was dan de andere bewoners.

‘Ik denk dat je je meer moet gaan profileren als auteur,’ zei Lauren. ‘Verkoop komt met publiciteit. Dat is nu eenmaal een gegeven. Je moet meer boeken verkopen, dat levert je meer royalty’s op.’

‘Ik vraag me af hoe realistisch dat is in dit kleine landje waar de concurrentie groot is.’ Het was niet voor de eerste keer dat Juul zichzelf die vraag stelde. Ooit had ze gedroomd van leven van haar verhalen, maar de realiteit was toch heel anders. In de eerste jaren van haar carrière had ze nauwelijks wat verdiend. Nu ze meerdere boeken op haar naam had staan, begonnen de inkomsten wat te stijgen. Maar het hield niet echt over. Zonder Laurens hulp had ze het nooit gered. Want die hulp bestond niet alleen uit de loft maar ook uit gratis koffie en een eindeloze hoeveelheid uitprobeersels van Lauren die veel van Juuls maaltijden uitmaakten. Dit kon echter niet eeuwig zo doorgaan, ze leefde nog steeds het leven van een student en dat begon ze zat te worden. Ze wilde echt een eigen stek, een echt huis, een stabiel inkomen, een lieve man, een paar kinderen, een kat en in ieder geval vijf keer per week een lunch die niet bestond uit broodjes die bij nader inzien beter als hondenvoer konden dienen. Die dromen leken echter heel ver weg. Soms vreesde Juul dat het altijd bij dromen zou blijven.

‘Dus jij denkt dat ik meer publiciteit moet genereren?’ vroeg ze.

‘Je hebt niet eens een eigen website. Ik denk dat veel lezers graag meer informatie over je willen hebben. Evita Victoria is alleen maar een naam nu.’

‘Wat moet ik ze dan vertellen?’

‘Gewoon, wie jij bent. Hé, ik weet nog wel iemand die een website voor je kan bouwen.’ Lauren kende heel veel mensen, dat had zijn voordelen.

‘Nou oké.’ Juul liep niet over van enthousiasme, merkte ze. Ze wierp een blik op haar horloge. ‘Ik moet zo gaan.’

‘Vreet haar op. Ze mag blij zijn dat ze jou onder contract heeft,’ zei Lauren.

‘Hm.’ Juul wilde dat ze zo zeker van zichzelf was als Lauren. Ze kreeg al de zenuwen als ze alleen al aan het gesprek dacht. Ze klom naar de loft en trok haar nieuwe outfit aan. Het stond haar best goed, maar haar uiterlijk riep echt geen gedachten op aan een vrouw die helemaal thuis was in verleiden, romantiek en liefde. En dat klopte dan ook wel. Maar dat was een geheim dat Juul nooit zou willen prijsgeven.

Even later was ze in haar autootje op weg naar Utrecht, naar het kantoor van haar uitgever. Juul was er nog nooit geweest. Carl, de vorige uitgever, belde haar af en toe en dan bespraken ze haar plannen voor een volgend boek. Hij vond altijd alles goed en Juul had het verder prima gevonden. Als ze maar kon schrijven.

Het kantoor van de uitgever bleek in een groot gebouw te zitten en het duurde even voor ze de juiste etage had gevonden. Een balie-medewerker belde Melanie voor haar en zenuwachtig wachtte Juul in de kille, witte ruimte tot ze opgehaald werd.

‘Evita Victoria?’ Een lange, slanke vrouw met prachtige donkere haren die perfect om haar wat harde gezicht vielen keek vragend de wachtruimte in.

‘Eh ja, dat ben ik.’ Juul stond op. Ze zag meteen de onderzoekende blik van de vrouw op haar gericht.

‘Dat ben jij,’ zei ze vlak. ‘Juist. Ik ben Melanie. Loop je mee?’

Shit. Ze werd uit het fonds gezet. Juul wist het zeker. Melanies blik sprak boekdelen. Moedeloos volgde ze haar naar een smetteloos kantoor waar op een verder leeg bureau alleen een laptop stond. Er stond een boekenkast waarin de nieuwste uitgaven van de uitgeverij stonden geordend. Op kleur. Juul glipte op de stoel die Melanie haar wees en bereidde zich voor op de klap.

‘Goed,’ zei Melanie. ‘Ik heb de verkoopcijfers van je boeken bekeken en dat kan beter.’

Juul slikte en staarde naar haar handen in haar schoot.

‘Zeker gezien de kwaliteit van je verhalen,’ vervolgde Melanie. Juul keek op. ‘Die zijn echt goed, je weet de lezers te raken.’

Misschien was er toch nog hoop.

‘Maar toen zocht ik je op op social media,’ ging Melanie verder. ‘En daar ben je nauwelijks te vinden. Je hebt niet eens een eigen website. Je hebt wel een Facebookpagina zag ik, maar het is weken geleden dat je daar wat op gepost hebt. En je post alleen maar covers van je boeken. Nooit iets over jezelf.’

‘Eh ja, dat klopt,’ zei Juul, omdat ze het gevoel had ook iets te moeten inbrengen in het gesprek.

‘Dat kan echt niet,’ zei Melanie beslist. ‘Boeken verkopen hangt allang niet meer af van de kwaliteit van je werk. Het is storytelling op social media. Je moet zichtbaar worden, een buzz veroorzaken.’ Juul staarde haar woordeloos aan. ‘Je begrijpt toch wel wat ik bedoel?’

‘Ik moet meer op social media posten,’ zei Juul vlak. Het was alsof ze een veel hardere, onaardiger versie van Lauren hoorde spreken.

Melanie tikte ongeduldig met haar lange nagels op het bureau. ‘Je moet een influencer worden.’

Ze kon een spottende lach niet onderdrukken. ‘Ik?’

Melanie bleef tikken. ‘Ja, dat is inderdaad wel een probleem, ja.’ Haar vorsende blik maakte dat Juul ineenkromp. ‘Lezers willen jouw leven zien. Niet steeds maar een paar boekencovers. Wat doe je zoal?’ vroeg ze met nog steeds die indringende blik.

‘Ik schrijf,’ zei Juul.

‘Ja, dat begrijp ik,’ zei Melanie met nauwelijks onderdrukt ongeduld. ‘Maar daarnaast. Wat doe je nog meer?’

‘Eh, ik serveer tosti’s en broodjes.’

‘Broodjes,’ herhaalde Melanie alsof ze daar nog nooit van gehoord had. Dat was waarschijnlijk ook zo, bedacht Juul. Melanie leek haar meer een saladetype en een haverhout- en sojamelktype.

‘In een café,’ voegde Juul toe.

‘En wat doet je vriend?’

‘Ik heb geen vriend.’

‘Vriendin dan, mag ook.’

Juul schudde haar hoofd. ‘Maar ik heb wel een vriendin die model is geweest.’ Dat klonk tenminste nog een beetje glamourachtig.

Nu leek Melanie wat te ontspannen. ‘Echt waar? Hoe heet ze?’

‘Lauren, maar ze doet nu wat anders, hoor.’

‘Is ze knap?’

‘Ja, natuurlijk. Anders word je geen model,’ zei Juul.

‘Hm.’ Melanie liep achter het bureau vandaan langs haar heen en nam haar weer kritisch op. ‘Mijn auteurs serveren geen broodjes in een café, dat begrijp je toch wel, hè?’

‘Eh ja,’ zei Juul omdat ze wist dat een ‘nee’ niet geaccepteerd zou worden. Maar ze had nee willen zeggen, want eigenlijk begreep ze het niet. Wat was er mis met broodjes serveren?

‘Heeft die Lauren een vriend?’

‘Nee.’

‘O nou, dat geeft niet, daar kunnen we ook een model voor gebruiken.’

‘Hè?’

‘We gaan een story bouwen, een verhaal over het leven van Evita Victoria. Iets wat bij die naam past. Iets waarvan lezers zullen smullen.’

Juul liet die woorden even tot zich doordringen. ‘Een gefantaseerd verhaal, bedoel je?’

‘Ach, fantasie, fantasie, dat is misschien een te groot woord. We zorgen er gewoon voor dat het leven van Evita Victoria overeenkomt met de verhaallijnen van haar boeken.’ Juul wist niet of ze deze opmerking moest opvatten als een compliment of als een grove belediging. ‘We geven haar het leven waarnaar lezers verlangen. Een leven met een knappe, succesvolle man, en hm, zullen we er een kind bij doen of een hond? En ze schrijft in een atelier dat midden in het centrum ligt van... waar kom je ook alweer vandaan?’

‘Deventer.’

‘Van Amsterdam,’ besloot Melanie.

‘Deventer is de boekenstad van Nederland, hoor.’

‘In de Randstad hebben ze nog nooit van Deventer gehoord. Evita Victoria woont niet in een uithoek.’ Dit was zeker weten een grove belediging. Maar Juul durfde er niets tegen in te brengen.

‘En feestjes, heel veel feestjes. Liefst met bekende Nederlanders,’ zei Melanie.

‘Ik ken geen bekende Nederlanders.’

Melanie luisterde niet. ‘En ga je wel eens uit eten?’

‘Bij de snackbar om de hoek en soms de chinees.’

‘Foto’s van mooi opgemaakte borden vol luxe gerechtjes doen het ook altijd goed,’ zei Melanie. Juul begon zich af te vragen of Melanie haar wel echt zag. Luxe gerechten, een knappe man, bekende Nederlanders. Dit had helemaal niets meer met haar te maken.

‘Evita Victoria is een ster. Vrouwen willen haar zijn, mannen willen haar.’

Juul kon een ironisch glimlachje niet onderdrukken. Toch begon er ook iets bij haar te kriebelen. Misschien was dit zo’n gek idee nog niet. Ze dacht weer even terug aan Barbara Cartland met haar zuurstokroze jurken. Ze was ook de stiefmoeder van prinses Diana en begaf zich in de rijkste, adellijke kringen. Dat had de verkoop van haar boeken beslist niet geschaad.

‘En dan vliegen je boeken over de toonbank, zo simpel is het, al is het boek verder nog zo slecht.’

Geschrokken keek Juul haar aan. ‘Vind je mijn boeken slecht?’

‘Nee nee!’ zei Melanie. ‘Juist niet, ze zijn steengoed, maar dat doet er in deze tijd niet toe, snap je?’

‘Nee, dat snap ik niet.’

Melanie zuchtte diep alsof ze zich ergerde aan zoveel domheid. Wat waarschijnlijk ook zo was. ‘Wat doen veel bekende Nederlanders?’ vroeg ze streng.

‘Eh...’

‘Die schrijven een boek,’ zei Melanie. ‘En waarom schrijven ze een boek?’

‘Omdat ze dat leuk vinden?’

‘Nee, natuurlijk niet. Omdat ze weten dat het geld oplevert. En exposure. Omdat ze weten dat niemand zal malen om de kwaliteit van het boek. Omdat het een makkelijk verdienmodel is als je even niet op tv bent. Snap je? BN’ers verkopen. Dat weet elke uitgever en dus hebben ze er het liefst heel veel van. En dat ga ik dus met Evita Victoria doen. Zij gaat een bekende Nederlander worden en dan verkopen die boeken als een gek.’

‘Maar ik wil geen bekende Nederlander worden,’ zei Juul.

Nu leek Melanie echt een beetje haar geduld te verliezen. ‘Jij niet. Evita Victoria.’

‘Maar ik ben Evita Victoria. Het zijn mijn boeken.’

‘Ja, en blijf die vooral schrijven, twee of drie per jaar graag, en dan zorg ik voor Evita Victoria.’

Juul slikte. Dit beviel haar helemaal niet, maar ze kon niets verzinnen om Melanies verhaal te weerleggen. Bovendien zei een stemmetje diep in haar dat Melanie gelijk had. Wat kon ze nu met haar? Met het schaduwleven dat ze leidde? Wat als de wereld erachter kwam dat ze weliswaar prachtige romantische boeken schreef maar dat haar leven nooit romantiek had gekend? Dat zou pas echt een afgang zijn en misschien ook wel de doodsteek voor haar boeken. Bovendien, het zou zomaar kunnen werken. Schoonheid en succes trokken aan. Dat was een gegeven, daarom stonden er modellen op de voorkant van bladen, daarom prijsden mooie mensen producten aan. Schoonheid verkocht. Dat was precies wat ze wilde. Dus zweeg ze.

‘App me de gegevens van die vriendin van je, dat model, dan ga ik kijken wat ik met haar kan.’

Juul knikte en bedacht een seconde later dat Lauren haar zou vermoorden. Lauren wilde helemaal geen publiciteit meer. Zij was

dolgelukkig met haar Boekencafé en alle mogelijkheden die dat haar bood. Shit, waarin had ze nu net toegestemd? Maar Melanie dirigeerde haar al naar de deur. 'Zorg dat je een eigen website krijgt en mail me alsjeblieft je inloggegevens van je social media. Ik zal onze public relations-medewerker ernaar laten kijken en met haar een socialmediaplan opstellen zodat er elke dag wat op komt te staan.'

'Wil je mijn ideeën voor mijn volgende boek niet weten?' vroeg Juul terwijl Melanie de deur opentrok.

'Mail me die ook maar,' zei Melanie. 'En je idee voor het boek daarna. Ik moet de aankomende publicaties al een jaar van tevoren weten.'

Het boek daarna? Juul had daar nog helemaal niet over nagedacht. Voordat ze dat kon zeggen had Melanie de deur achter haar gesloten. Met een tollend hoofd stond ze op de gang.

Langzaam liep ze terug naar haar auto. Tijdens de terugrit kwamen meer en meer flarden van het gesprek terug. Kwetsende woorden, grootse plannen, iets met bekende Nederlanders. Tegen de tijd dat Juul Deventer binnenreed stroomden de tranen over haar wangen, al wist ze niet goed waarom.

Met rood behuilde ogen stapte ze even later het Boekencafé in. Daar was het inmiddels gezellig druk. Studenten zaten in groepjes bij elkaar, gebogen over kranten en boeken. Hier en daar zaten wat mensen in makkelijke fauteuils te lezen. Anderen stonden voor de boekenkasten en gingen zoekend de vele titels af. Ze trachtte ongezien naar de trap naar de loft te komen, maar Lauren had haar natuurlijk al opgemerkt. Ze kwam meteen achter de bar vandaan. 'Juul, gaat het? O, shit. Dat kreng heeft je uit het fonds gegooid, hè?'

'Nee, helemaal niet.' Juul voelde alweer tranen opkomen.

'Niet? Maar wat is er dan?'

'O, Lauren. Het is vreselijk. Ze wil van Evita Victoria een enorme ster maken.' En met die woorden barstte ze weer in tranen uit.

Boekencafé-serie • 1

Durf jij jezelf te zijn in een wereld waarin onhaalbare schoonheidseisen nog steeds de norm zijn?

Juul woont boven het Boekencafé van haar beste vriendin Lauren. Ze is een zeer succesvolle auteur, maar dat weet niemand, want ze schrijft onder een pseudoniem en die anonimiteit komt haar niet slecht uit. Maar wanneer haar nieuwe uitgever Melanie oppert om ex-model Lauren in te zetten als gezicht van de auteur, voelt Juul zich daar toch wat ongemakkelijk bij. Ondertussen wil het haar op datinggebied maar niet lukken, tot ze cabaretier Ids ontmoet. Hoe vaker ze bij hem is, hoe leuker ze hem vindt. Maar als Juul haar ware gevoel laat zien, zet ze haar hart én haar carrière op het spel.

Vertel mij wat is het eerste deel van de **Boekencafé-serie** van **Anne West**. Zij schrijft met deze hartverwarmende feelgood een romance die dieper gaat dan de oppervlakte. Eerder verscheen van haar hand de succesvolle Theetuin-serie.

Z&K www.zomerenkeuning.nl

NUR 340

9 789020 553390